

raffet mig. Det er allerede tidligere ved at gennemlæse Lovforslaget, som det nu foreligger, faldet mig ind, at der var noget Paasalbende i, at den aabne Udtalelse, hvormed Regjeringens Udlast begyndte, er gaaet bort, og at en saa vigtig Udtalelse som den, at Indskrænkningen af de private Grundes Benyttelse bliver staaende, ogsaa efter at Fæstningsværkerne ere nedlagte, ligesom i Forbigaaende er smuglet ind i § 8. Jeg troede imidlertid, at det var kun en Tilfældighed; men efterat nu den ærede Krigsminister har udtalt, at det kunde være betænkeligt af Hensyn til Forholdet ved Afløsningen af Byggefriheden at foretage denne Forandring, som flere ærede Medlemmer i Forbindelse med mig have tilladt os at foreslaae, saa maa jeg erklære, at jeg ikke vil kunne give mit Samtykke til Lovforslaget, naar ikke Endringsforslaget under Nr. 1. vedtages, og det aabent og usorbeholdent udtales, hvad vi ville og hvad vi mene. Den lovgivende Magt kan efter mit Skjøn ikke være bekjendt i en Sag som denne, hvor dog Tvivl, der lade sig høre, ere reiste, at indføre en Bestemmelse i Forbigaaende, paa en Maade, der seer ud, som om det gjaldt om at indsmugle den, og saaledes kommer, navnlig efter den ærede Krigsministers Udtalelse, Udtrykkene til at staae i § 8. Jeg maa derfor meget indtrængende anbefale, at man udstemmer § 8 og gaaer ind paa Endringsforslaget under Nr. 1. Er der Tvivl tilstede, og man ikke drifter sig til at løse disse Tvivl i dette Dieblit, saa lad os udsætte Sagen. Er man sikker paa, at disse Tvivl ikke have Noget at betyde, saa lad os aabent udtale det, og det skeer ved at udstemme § 8 og vedtage Endringsforslaget under Nr. 1.

Den ærede Ordfører gjorde adskillige mindre Bemærkninger med Hensyn til Endringsforslagene, og jeg skal tillade mig at berøre de væsentligste af disse. Han mindede saaledes om, at Expropriation og andre Omstændigheder ville kræve forskjellige Udgifter, og satte dermed i Forbindelse den Omstændighed, at der ikke i Lovforslaget er foreslaaet nogen Pengesum bevilget. Jeg maa imidlertid gjøre opmærksom paa, at Regjeringen slet Intet vil kunne foretage sig i denne Sag, uden at det koster Penge. Planernes Ræggelse og Alt, hvad

der skal skee fra Regjeringens Side vil koste Penge, og Regjeringen er derfor nødt til paa Finantsloven til Efteraaret at begjære Penge i denne Henseende; hvad enten Forandringen vedtages, eller ikke, maa Regjeringen komme til Nøgdsagen for at faae de fornødne Penge bevilgede, og det er naturligtvis en Selvfølge, at de ikke ville blive nægte. — Den ærede Ordfører fandt endvidere Betænkelighed ved at paabyrde Krigsministeren et saadant Hver som det at udfylde Grundene. Det er muligt, at man burde overgive det til Finantsministeren. Det har jo været overgivet til Finantsministeren at sælge de Byggegrunde, som sælges paa Gammelholm, og Finantsministeren har jo i det Hele taget Raadigheden over Statens Finantsvæsen, saaledes at det maaskee kunde være rettest at overgive denne Sag til ham. Da Finantsministeren kan lade sælge et Postfrimærke til 2 $\frac{1}{2}$, og der her er Tale om meget store Summer, kan jeg ikke see, at man kommer Ministeriets Tre for nær ved at overdrage Salget af disse Grunde til det. — Den ærede Minister fandt Betænkelighed ved Endringsforslaget under Nr. 3, og meente, at det i ethvert Tilfælde var aldeles overflødig. Jeg vil imidlertid gjøre den ærede Minister opmærksom paa, at Lovudkastets § 5 handler om en Plan, der skal lægges til Bebyggelse af Terrainet indenfor Demarcationslinien, og tilstøder Regjeringen Ret til i den Anledning at foretage Expropriation. Men den Bebyggelse, der skal foregaae udenfor Boldene, saaledes som de nu ligge, maa jo aabenbart sættes i Forbindelse med Byen indenfor, og dette vil ikke kunne skee, uden at Boldene paa flere Steder gennemskæres; men herfor ville de rundt omkring paa Boldene staaende Møller — og paa flere Steder er der jo desuden givet Private Rettighed over Grunde paa Boldene — være til Hinder, saafremt Regjeringen ikke ogsaa faaer Bemyndigelse til at foretage Expropriation af disse. Det er jo anseet for fornødent at give Kjøbenhavns Commune denne Ret for det Tilfælde, at den kjøber, og kjøber Communen ikke, saa behøver Regjeringen altsaa den samme Ret; det forekommer mig at være aabenbart. — En stor Ubillighed fandt den ærede Ordfører deri, at man ikke havde